

Medisinsk kunnskap må ligge til grunn

– Sykehusene er kunnskapsbedrifter og legene er premissleverandører av medisinsk kunnskap.

Medisin må stå i sentrum for sykehusdrift og pasientbehandling, ikke bare produksjon, sier Kjersti Baksaas-Aasen.

– Jeg er selv sykehuslege og derfor opptatt av kunnskapen innenfor faget, sier det nyvalgte sentralstyremedlemmet. – Det er den medisinske kunnskapen som faktisk gjør at legene må være med å utvikle sykehusene, sier Kjersti Baksaas-Aasen. Vi opplever at legene er passive leverandører for en kjempestor kunnskapsbedrift, mens helsevesenet i stadig større grad setter produksjon i første rekke. Det å snu denne trenden, er en av de viktigste utfordringene legene har som gruppe, understreker hun.

Arbeidstid og arbeidstidsordninger

Kjersti Baksaas-Aasen er også opptatt av legenes arbeidsbetingelser. – Vi er en gruppe som jobber mye og mange går tunge vakter. Derfor er gode arbeidsvilkår og gode arbeidstider noe av det jeg brenner for, sier hun med ettertrykk. – Vi må også kunne ha et liv ved siden av jobben, dessuten må det gis mulighet for forskning og videreutvikling av faget, sier hun.

– Jeg mener også det er en veldig styrke for foreningen at fag og fagforening går hånd i hånd, det betyr at begge områder får et fokus. Faget er med i alt vi gjør – også når det gjelder forhandlinger om lønn og arbeidsvilkår. Men, sier hun med ettertrykk, – vi har en kjempeutfordring i å få engasjert flere leger til å påta seg tillitsvalgtarbeide og i å få flere til å forstå viktigheten av det vi driver med. Vi må få legegruppen mer engasjert i og bli mer opptatt av sin egen hverdag, sier hun.

Kjersti Baksaas-Aasen har selv alltid vært aktiv i organisasjonslivet, fra elevrådsleder til tillitsvalgt under studiene og det siste året som hovedtillitsvalgt for Yngre legers forening (Ylf) ved Akershus universitetssykehus (Ahus). De neste to årene sitter hun både i sentralstyret og i styret i Yngre legers forening.

– Jeg trodde egentlig at jeg hadde gjort mitt nå, sier hun, men så dukket både det ene og det andre opp – og her sitter jeg med verv både i Ylf og sentralstyret. Og ikke nok med det – både i sentralstyret og i Ylf er vi to yngre kvinnelige anestesileger som begge har vært hovedtillitsvalgte for Ylf

Kjersti Baksaas-Aasen liker fysiske utfordringer og trives i naturen. Her er hun i Lyngsalpene med Store Kjøstind i bakgrunnen. Foto privat

ved Ahus. Anestesiavdelingen på Ahus er en god rekrutteringsarena for tillitsverv i Ylf, sier hun og ler.

Det måtte bli anestesi

Kjersti Baksaas-Aasen gløder for faget sitt, og hun skjønte tidlig at det var anestesilege hun ville bli. Allerede under turnustjenesten stod det klart for henne. Hun hadde en tredelt turnus med bl.a. fire måneder anestesilogi i Ålesund og ble raskt overbevist om at dette var faget for henne. – Anestesi er en arbeidsform som passe meg, sier hun med entusiasme. – Jeg synes fysiologi er spennende, jeg er glad i å løse oppgaver der og da og å tenke kjapt. Det er også utfordrende at vi ofte behandler de aller sykeste, sier hun.

Hun tror anestesi er et fag som egner seg for de aller fleste. – Det er et veldig fint og et praktisk rettet fag. Jeg tror heller ikke rekrutteringen til faget er et problem, fordi det er et fag som mange vil trekkes til. Man må imidlertid ha en viss interesse for vaktjobbing, ja man må faktisk være litt glad i vaktarbeid for å kunne ha et slikt fag, sier hun og tilføyer – men på den annen side

er det slik at når du går fra jobben så er du ferdig for dagen.

Selv mangler Kjersti Baksaas-Aasen 1 1/2 år i gruppe 1-tjeneste pluss et halvt års sideutdanning før hun er ferdig utdannet anestesilege. Men foreløpig får hun ikke tid til å fullføre utdanningen. Dette første halvåret vil hun konsentrere seg om de to vervene i sentralstyret og Ylf samtidig som hun skal skjøtte jobben som anestesilege ved Ahus. Her kjenner jeg alle legene og sykepleierne, og det er derfor greit å kunne gå inn i nye styreverv når jeg har en fast base, sier hun.

Henter inspirasjon gjennom fysiske utfordringer

Det nye sentralstyremedlemmet bærer preg av at hun er aktiv og engasjert. Fritiden tilbringer hun enten på ski i vintersesongen, eller med sykling, løping og klatring når det er sesong for det. Under turnustjenesten bodde hun på Sunnmøre, da fristet Sunnmørsalpene. – Jeg er veldig glad i fjellet, sier hun, og jeg driver mye med frikjøring på ski. Derfor bodde hun også en vintersesong i Chamonix i Frankrike for å få utløp for denne interessen. Som ung gikk

I Tidsskriftene nr. 17–21/2007 vil vi under vignetten Sentralstyret presentere det nye sentralstyret som tiltrådte 1. september.

hun aktivt langrenn og idrettslagene Gjerpen og Herkules i Skien har hatt en god representant i henne. Gleden over naturen og fysiske utfordringer har hun fått hjemmefra. Helt fra hun var knøttliten dro foreldrene henne med seg på tur.

– Da Tidsskriftet intervjuer henne, har

hun nettopp kommet hjem fra en langhelg på Skeikampen med gode venner. Der drev de bl.a. med stisykling. Hun deler også en hytte med en vennegjeng i Hemsedal og tilbringer mye tid der. – Jeg har en stor vennekrets med de samme fritidsinteresser som meg, og det er flott – en sosial greie, sier

hun, før hun haster videre til jobb og trening. – Når jeg jobber, må jeg trene. Det gir overskudd, sier hun med et smil.

Lise B. Johannessen

lise.berit.johannessen@legeforeningen.no
Avdeling for informasjon og helsepolitikk

Taushetsplikten må sikres

– Selve det profesjonsetiske fundamentet for legerollen blir nå utfordret fra en rekke hold. Nå er det ikke bare forsikringsselskapene som vil ha tilgang til pasientopplysninger, men også det offentlige ved Arbeids- og velferdsetaten (NAV).

Det sier nyvalgt sentralstyremedlem Jan Emil Kristoffersen. Han ble i mai gjenvalgt som leder av Allmennlegeforeningen (Af) for en ny toårsperiode, og har permisjon fra sin fastlegepraksis på Lørenskog utenfor Oslo. Jan Emil Kristoffersen er den første heltidslederen av Allmennlegeforeningen.

– NAV ønsker å få full tilgang til alle journaler etter eget skjønn, sier han. – Det at det offentlige Norge ikke lenger respekterer enkeltmenneskets grunnleggende behov for taushetsplikt rundt det som kommuniseres til legen, må bl.a. sees i sammenheng med ønsket om å registrere befolkningen langs mange helseakser, fortrinnsvis i personidentifiserbare registre som senere vil kunne kobles. Det er tankevekkende og endog skremmende at verdier mange av oss har trodd har vært selvfølgelig, i så rask tempo nå settes under press i statlig regi, sier Kristoffersen engasjert.

Førstelinetjenesten bør styrkes

– En annen stor utfordring for Legeforeningen er at eldrebølgen kombinert med stadig økende muligheter til medisinsk behandling, gjør det helt nødvendig å drøfte den relative dimensjoneringen av helsetjenesteneivåene i Norge, sier Kristoffersen.

– En velutviklet primærhelsetjeneste er et viktig og billig virkemiddel for å oppnå bedre folkehelse. Utviklingen de siste 20 årene hvor spesialisthelsetjenesten av naturlige grunner har hatt fokus, må nå suppleres med en utvikling av førstelinetjenesten, sier han videre.

– Det er en evig utfordring i å ta vare på fagligheten, og jeg opplever at Legeforeningen har tatt et viktig grep med sin nye organisering med styrking av fagligheten gjennom den fagmedisinske aksen. For en stor yrkesforening som Allmennlegeforeningen er det svært nyttig å samarbeide med de fagmedisinske foreningene i mange sammenhenger, sier Kristoffersen. – Vi sa på 70-tallet at «alt er politikk». Jeg er fristet til å snu det i dag til «alt er fag». For fast-

legene spesielt er det viktig at det etter hvert må bli et krav at man er spesialist i allmennmedisin for å drive selvstendig praksis. I dag er i underkant av 60 % av allmennlegene spesialister i allmennmedisin, sier han.

Viktig premissleverandør

På spørsmål om hva han ser på som Legeforeningens styrke svarer Kristoffersen at styrken kan leses av forhistorien. – Foreningen har til nesten alle tider klart å samle de aller fleste leger i en forening og har alltid lagt vekt på en nøktern faglig argumentasjon. Dette gjør at foreningen ses på som en interessant og viktig premissleverandør av samfunnet forøvrig og ikke minst av statsforvaltningen. Selv om dette er lett å glemme når uenigheten mellom Legefor-

eningen og byråkratiet tidvis kan være både stormfull og høyrøstet, så er det liten tvil i det lange løp at vi er tjent med den form foreningen over tid har funnet mest hensiktsmessig, sier han.

Kristoffersen er opptatt av at det lokale tillitsvalgtarbeidet må styrkes. – For eks. er prinsippet om lokale lønnsforhandlinger hensiktsmessig for store akademikergrupper, men for leger i kommunehelsetjenesten er dette svært krevende. Vi må derfor gjøre det mer attraktivt å være lokal tillitsvalgt, sier han. «Det er synd på dem som ikke får oppleve det å være tillitsvalgt i Legeforeningen», ble det sagt fra talerstolen på Afs siste årsmøte. – Det er mye i det, men det krever mer enn det vi klarer å tilby lokale tillitsvalgte i dag, legger han til.

Jan Emil Kristoffersen kobler av med å gå i fjellet. Her sammen med sin kone Gro. Foto privat